

Capitolul 3

REPREZENTANȚI AI LUI ISUS

Căutarea unor răspunsuri

Dacă nu știi ce cauți, nu vei găsi niciodată. Dacă nu știi ce faci, probabil că nu vei lucra bine.

Îmi amintesc și acum un episod din timpul liceului, care s-a petrecut la ora de limba engleză. Nu am fost niciodată foarte bun la engleză – eram prea ocupat cu alte lucruri mai importante, cum ar fi fotbalul sau alergarea pe pistă. Era vineri după-masa și urma să avem un meci important în aceeași seară. Vă dați seama unde îmi era mintea.

După ce am împiedicat mingea să ajungă în careu, în strigătele asurzitoare ale mulțimii, m-am întors încetul cu încetul în sala de clasă. Profesoara vorbea despre „participiul prezent”.

Nu aveam nici o idee despre acea noțiune, care nu-mi suna deloc bine, știam însă că, dacă era „prezent”, fie că se referea la o situație curentă, fie la ceva prezent în încăpere.

„Dutch”, mi-a spus profesoara, observând, probabil, că fusesem cu mintea în altă parte, „poți găsi participiul prezent”?

Nu știam unde să mă uit, pe podea, pe tavan sau pe fereastră. Încercând să par cât mai inocent, inteligent și preocupat, m-am uitat în jurul clasei câteva secunde înainte de a răspunde: „Nu, doamnă, nu văd nicăieri nici un participiu. Dar, nu vă faceți probleme, sunt sigur că va apărea de undeva”.

N-am mai aflat niciodată ce era acel participiu prezent, dar nu a fost un lucru chiar atât de rău sau de serios, pe cât mă gândeam eu, deoarece, la răspunsul meu, toți au izbucnit în râs, ceea ce mi-a dat un sentiment de ușurare, ca să nu mai vorbim de pacea care s-a așternut peste mintea profesoarei încurcate și de ieșirea mea dintr-o situație care putea fi stânjenitoare.

Ce este atunci mijlocirea?

Știu că v-ați gândit la rugăciune sau la ceva similar. Dar, tehnic vorbind, mijlocirea nu este deloc rugăciune. Rugăciunea de mijlocire este rugăciune. Mijlocirea este ceva ce o persoană poate face în rugăciune. Ceea ce am spus poate părea la fel de confuz ca și participiul prezent, nu-i așa?

Să ne gândim în felul următor: a cădea de acord nu este rugăciune, dar este o rugăciune în care se cade de acord. Credința nu este rugăciune, dar este o rugăciune a credinței. O persoană nu poate fi foarte eficientă în rugăciunea de mijlocire, până nu înțelege conceptul de mijlocire, așa cum o persoană nu se poate ruga o rugăciune de învoire, până nu înțelege ce înseamnă a cădea de acord.

Mai sunteți cu mine?

Înainte de a defini mijlocirea – pentru a putea defini ulterior *rugăciunea* de mijlocire – nu vom da doar o definiție literală, ci și în următoarele contexte: (1) planul lui Dumnezeu pentru omenire de la Creație, (2) ieșirea din plan, prin Cădere și (3) soluția lui Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, vom analiza conceptul de mijlocire în acest cadru care ne va înlesni definirea lui. Prin aceasta vom realiza trei lucruri:

1. Vom înțelege conceptul mijlocirii, pentru a putea înțelege rugăciunea de mijlocire.
2. Aceasta ne va îngădui să vedem rolul lui Hristos, ca Mijlocitor. (*Rugăciunea* noastră de mijlocire va fi întotdeauna o extindere a *lucrării* Sale de mijlocire. Acest aspect este crucial și va deveni din ce în ce mai clar, pe măsură ce înaintăm).
3. Această cunoaștere te va face cea mai spirituală persoană din grupul tău de rugăciune.

Definirea mijlocirii

Să ne oprim în primul rând la conceptul literal al mijlocirii; apoi îl vom analiza în contextul păcatului originar din Eden.

Potrivit dicționarului Webster, *a mijloci* înseamnă „a te poziționa sau a te așeza între; a acționa între partide, pentru a reconcilia părțile care diferă sau discută în contradictoriu; a te interpune; a media sau a face mijlocire; mediere”.

Folosind aceeași sursă, *a media* înseamnă: „a te afla între două extreme; a te interpune între partide, în calitate de prieten egal; a negocia între persoane aflate în contradicție, cu intenția de a le împăca; a media pacea; mijlocire.

Vă rog să observați că acești termeni – între, a interpune, a reconcilia sunt în mare măsură sinonimi și se definesc reciproc: medierea definește mijlocirea și mijlocirea definește medierea.

După cum se poate vedea clar din aceste definiții, conceptul de mijlocire poate fi sintetizat în următoarele expresii: mediere, a se interpune între două persoane, a pleda cauza alteia, a reprezenta o parte în fața alteia în situații legale, fără a fi limitat de ele.

Mijlocirea se petrece zilnic în curțile judecătorești, unde avocații pledează pentru clienții lor.

Mijlocirea se practică, de asemenea, zilnic în întâlnirile contractuale, unde notarii publici reprezintă o parte în fața alteia.

Mijlocirea are loc zilnic în birouri și întâlniri de afaceri, în timp ce secretarele sau alți asociați reprezintă o parte sau alta. Până acum nimic spiritual.

Ea implică delegare, autoritate, reprezentare. După cum am discutat în capitolul precedent, a reprezenta înseamnă a prezenta încă o dată.

Cu câțiva ani în urmă, tata și-a angajat un mijlocitor (pe care noi îl numim avocat) pentru a-l reprezenta într-un proces. Tata a fost oprit de un polițist, a fost bătut destul de rău, în prezența mamei și a surorii mele de trei ani, apoi a fost aruncat în închisoare. Polițistul îl confundase cu altcineva, în timp ce tata se întorcea, de fapt, de la biserică spre casă, după ce predicase în acea seară, ceea ce a adăugat un plus de ironie nedreptății acelei încercări.

Avocatul nostru a intervenit *între* tata, judecător, celălalt avocat și polițist. El a ascultat plângerea, a adunat dovezi, a aflat ce dorea tata și l-a *reprezentat* apoi în sala de judecată. A *mediat* bine, deoarece am câștigat.

Mijlocirea nu se practică numai la procese. Acesta este doar un exemplu. Orice reprezentare sau mediere între părți înseamnă mijlocire.

Să reflectăm acum asupra acestui concept în lumina Creației și Căderii. Adam trebuia să-l reprezinte pe Dumnezeu pe planeta Pământ – prin a conduce, a governa sau a domni pentru El. Dumnezeu i-a spus lui Adam ce dorea și Adam urma să-l reprezinte pe pământ, fiind intermediarul, mijlocitorul sau mediatorul lui Dumnezeu pe pământ.

Hristos, ultimul mijlocitor

Adam, după cum știm, a căzut și Dumnezeu a trebuit să trimită un alt om, numit „ultimul Adam”, pentru a face ceea ce trebuia să facă primul Adam, adică să repare ceea ce stricase primul. Deci, Hristos a venit să-l reprezinte pe Dumnezeu pe pământ. El a devenit un mijlocitor sau un mediator între Dumnezeu și umanitate, reprezentându-L.

Potrivit textului din Ioan 1:18, Isus ni l-a explicat pe Dumnezeu: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela l-a făcut cunoscut”. Cuvântul grec tradus prin „explicat” este *exegeomai*, de unde provine cuvântul „exeget”.

Ați auzit, probabil, istorisirea despre copilului mic care picta ceva. Profesoara i-a zis: „Ce pictură interesantă! Spune-mi ceva despre ea”.

„Este o pictură a lui Dumnezeu”.

„Dar nimeni nu știe cum arată Dumnezeu”.

„Vor ști, când voi termina”, a răspuns tânărul artist.

Isus a venit și ne-a prezentat o imagine a lui Dumnezeu! Acum știm cum arată.

Dar aceasta nu este singura direcție a mijlocirii Sale. Există o mare ironie în faptul că omul, care ar fi trebuit să fie mijlocitorul, mediatorul și reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, acum avea nevoie de altcineva care să medieze *pentru el*. Cel care a fost creat pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu pe pământ, avea acum nevoie de altcineva să-l reprezinte *în fața* lui Dumnezeu. Hristos, desigur, a devenit reprezentantul, mijlocitorul și mediatorul nostru, care nu doar că L-a descoperit pe Dumnezeu omului, ci l-a și reprezentat pe om în fața lui Dumnezeu. Acest Dumnezeu-om a devenit avocatul ambelor părți!

El este ultimul și unicul intermediar. El este „Apostolul [Dumnezeu pentru rasa umană] și Marele Preot [omenirea în fața lui Dumnezeu] al mărturisirii noastre” (Evrei 3:1). El este marele mijlocitor, despre care vorbește Iov, aflat între cer și pământ, cu o mână pe Dumnezeu și cu cealaltă pe capul umanității (vezi Iov 9:32,33).

Puteți cuprinde imaginea cu privirea? Mijlocirea lui Hristos, dacă ar fi să păstrăm înțelesul literal, n-a constat într-o *rugăciune* pe care a înălțat-o, ci în *lucrarea* de mediere pe care a făcut-o.

***Isus nu se roagă pentru noi; El mijlocește pentru ca noi
să ne putem ruga. Aceasta se înțelege prin
expresia „a cere în numele Său”.***

Sper că sunteți pregătiți pentru aceasta: Nu cred că mijlocirea care i se atribuie Lui acum în ceruri, în beneficiul nostru, este rugăciune. Desigur, se referă la lucrarea Sa de mediere (vezi 1 Tim. 2:5), la faptul că este Avocatul nostru înaintea Tatălui (vezi 1 Ioan 2:1), lucrează ca reprezentant al nostru, garantându-ne accesul la Tatăl și la beneficiile răscumpărării.

De fapt, în Ioan 16:26, nu se afirmă că Isus va cere Tatălui lucruri pentru noi în locul nostru: „În ziua aceea, veți cere în Numele Meu, și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi.” Ce face Isus când mijlocește pentru noi? Mediază, se interpune între noi și Dumnezeu, nu ca să șteargă învinuirile, cum a făcut când ne-a răscumpărat de păcat, ci ca să ne prezinte pe fiecare neprihăniți în fața Tatălui, ca făcând parte din familia Lui.

Când mă apropii de tron, El este întotdeauna acolo, spunând ceva de felul acesta: „Tată, Dutch este aici și îți vorbește. El nu vine pe baza meritelor sau a neprihănirii sale, ci bazându-se pe Mine. E aici *în numele Meu*. Sunt sigur că-ți amintești că am *stat între* Tine și Dutch, deschizându-i calea spre Tine. Acum, el are ceva de spus”.

După aceea poți auzi răspunsul Tatălui: „*Bineînțeles, îmi amintesc, Fiule. Tu l-ai făcut unul dintre ai Noștri. Deoarece vine prin Tine, Dutch este întotdeauna binevenit aici*”. Apoi, privind spre mine îmi spune: „*Apropie-te cu curaj de tronul Meu, fiule, și fă-ți cunoscută cererea*”.

Isus nu *se roagă* pentru noi; *mijlocește* pentru ca noi să ne putem ruga. Aceasta se înțelege prin expresia „a cere în numele Său”.

Să analizăm încă un aspect al mijlocirii lui Hristos în contextul Căderii. Omenirea a avut nevoie, după Cădere, de două aspecte esențiale: de cineva care să „stea între” ea și Dumnezeu, pentru *împăcarea* ei cu Dumnezeu; și de cineva care să „stea între” ea și Satan, pentru a o *separa* de el. Primul aspect implică o unificare, al doilea o dezbinare. Primul a restabilit domnia, celălalt a distrus-o. Această lucrare de mijlocire avea două laturi, de care atât Isus, cât și noi, aveam nevoie. Ca mijlocitor-mediator, El s-a așezat între Dumnezeu și umanitate, împăcându-ne cu Tatăl; apoi s-a interpus între Satan și umanitate, rupând lanțurile lui Satan. Aceasta a fost *lucrarea* de răscumpărare a mijlocirii și este completă. Prin urmare, în sensul legal al răscumpărării umanității, Hristos este *singurul, unicul* mijlocitor, conform pasajului din 1 Tim. 2:5: „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos”.

Această revelație subliniază faptul că *rugăciunile* noastre de mijlocire sunt întotdeauna o extindere a *lucrării* Sale de mijlocire.

De ce este atât de important acest fapt? Pentru că Dumnezeu nu va onora o altă mijlocire, decât pe aceea a lui Hristos, iar această înțelegere va face *rugăciunile* noastre de mijlocire infinit mai puternice.

Să ne întoarcem la conversația noastră din sala tronului. Mă aflu acolo, cerându-i Tatălui să-și reverse mila asupra oamenilor din Tibet și să-i salveze. Tatăl mi-ar putea răspunde: „Cum pot să fac un asemenea lucru? Sunt păcătoși. Se închină dumnezeilor străini, cu alte cuvinte lui Satan. Și, pe deasupra, nici nu vor să-i salvez, niciodată nu mi-au cerut-o”.

La acestea eu Îi răspund: „Deoarece Isus *a mijlocit* sau *a mediat* pentru ei, Tată, eu îți cer acest lucru bazându-mă pe ceea ce a făcut El. Isus are nevoie de un om pe pământ care să ceară în numele Lui, deoarece acum se află în ceruri. Deci, după cum m-a învățat El, îți cer ca Împărăția Ta să vină și ca voia Ta să se facă în Tibet. Îți cer să trimiți acolo câțiva lucrători și o fac pentru Hristos și prin Hristos, bazându-mă în întregime pe lucrarea sa răscumpărătoare”.

Iar Tatăl îmi răspunde: „BUN RĂSPUNS! L-ai auzit, Gavril? Ce mai aștepti?”

Distribuitori pentru Dumnezeu

Când spun că *rugăciunile* de mijlocire sunt o extindere a *lucrării* Sale de mijlocire, vreau să pun accentul pe distribuire și nu pe producere. Noi nu trebuie să producem nimic – reconciliere, eliberare, victorie etc. – ci mai degrabă trebuie să le distribuim, așa cum au făcut ucenicii cu pâinile și peștii (vezi Mat. 14:17-19). *Chemarea și funcția noastră nu este de a-L înlocui pe Dumnezeu, ci de a elibera puterea Lui.* Aceasta înlătură intimidarea și ne încurajează, deoarece știm că:

- Producătorul vrea să distribuie prin noi;
- Mijlocitorul vrea să mijlocească prin noi;
- Mediatorul vrea să medieze prin noi;
- Reprezentantul vrea să reprezinte prin noi;
- Intermediarul vrea să se interpună între părți prin noi;
- Cel Victorios dorește să-și aducă victoria prin noi;
- Slujitorul reconcilierii ne-a încredințat slujba împăcării (vezi 2 Cor. 5:18,19). Acum Îl reprezentăm în lucrarea Sa de reprezentare. *Dumnezeu continuă să-Și întrupeze scopurile răscumpărătoare în vieți omenești.*

Nu noi îi eliberăm pe oameni, noi nu reconciliem pe nimeni cu Dumnezeu, nu noi suntem aceia care biruim dușmanul. Lucrarea este deja împlinită. Reconcilierea este completă. Eliberarea și victoria sunt desăvârșite. Salvarea și mijlocirea sunt perfecte! Terminate! Sfârșite! Ce ușurare! Și totuși...

Trebuie să cerem manifestarea și aplicarea acestor lucruri. În lumina celor spuse până acum, dați-mi voie să dau următoarea definiție biblică a rugăciunii de mijlocire: *Rugăciunea de mijlocire este o extindere a lucrării lui Isus prin Trupul Său, biserica, prin care ne poziționăm între Dumnezeu și umanitate, cu scopul de a o reconcilia cu El, sau între Satan și umanitate, în scopul aplicării victoriei de pe Calvar.*

Hristos are nevoie de oameni pe pământ care să-L reprezinte, așa cum a făcut Tatăl. Omul Tatălui a fost Isus, iar oamenii lui Isus suntem noi, Biserica. El a spus: „... Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21).

Conceptul trimiterii este important și cuprinde adevărul de care am vorbit. Un reprezentant este un „trimis”. Cei trimiși au autoritate, atâta timp cât Îl reprezintă pe Cel ce i-a trimis, iar accentul se pune pe Cel care trimite și nu pe cel trimis. Crearea condițiilor și a abilităților necesare aplicării mandatului sunt în întregime responsabilitatea Celui care trimite și nu a celui trimis. De exemplu, un ambasador care reprezintă o națiune într-o altă națiune este o persoană delegată. El nu are nici o autoritate proprie, ci este investit să reprezinte autoritatea națiunii care îl trimite.

Isus a fost trimis și de aceea El a primit autoritate de la Tatăl care L-a trimis. În evanghelia după Ioan se repetă de patruzeci de ori faptul esențial că Isus a fost trimis de Tatăl, iar de aici decurge faptul că nu își îndeplinea propriile Sale lucrări, ci ale Tatălui care L-a trimis (vezi Ioan 14:10).

Același lucru este valabil și în ceea ce ne privește. Autoritatea noastră vine din faptul că suntem trimiși, reprezentanți ai lui Isus. Atâta timp cât acționăm în această calitate, acționăm în autoritatea lui Hristos. Și, de fapt, nu noi facem acele lucrări, ci El.

Permiteți-mi să vă ilustrez acest lucru. În 1977, în timp ce mă rugam cu privire la o călătorie pe care urma să o fac în Guatemala, am auzit cuvintele: *În această excursie, să-L reprezinți pe Isus înaintea oamenilor.*

La început n-am luat în considerare vocea, gândindu-mă că era un duh rău care încerca să mă înșele, dar mai târziu am auzit-o din nou, de data aceasta chiar și mai lămurit: *Fii vocea Sa, mâinile Sale, picioarele Sale. Fă ceea ce știi că ar face El, dacă ar fi în trup. Reprezintă-L.*

Dintr-o dată am înțeles. Nu urma să mă reprezint pe mine sau confesiunea cu care lucrăm. În același fel în care Isus L-a reprezentat pe Tatăl – vorbind cuvintele Sale și făcând lucrările Sale – eu urma să-L reprezint pe Isus. Și dacă am crezut cu adevărat că funcționam în această calitate de ambasador sau de trimis, atunci puteam vedea clar că nu era vorba de autoritatea sau de abilitatea mea, ci de a lui Hristos. Eu pur și simplu Îl reprezentam pe El și ceea ce a făcut deja.

Isus din Galileea a devenit Isus din Guatemala

Odată ajuns în Guatemala, am călătorit cu o echipă într-un sat uitat de lume, departe de orice oraș modern, unde nu exista lumină electrică, instalații de apă și canal sau telefoane. Scopul nostru era de a construi adăposturi pentru țăranii ale căror case de chirpici fuseseră distruse în urma devastatorului cutremur de pământ din anul 1976, care omorâse 30.000 de oameni și lăsase 1.000.000 fără adăpost. Adusesem materiale cu noi și, în timpul zilei, construiam căsuțe cu o singură încăpere. Serile obișnuiam să ținem servicii în centrul satului, predicând Evanghelia lui Isus Hristos, explicându-le că dragostea Lui ne-a motivat să ne petrecem timpul și să ne cheltuim banii și energia pentru a-i ajuta.

În prima săptămână foarte puțini oameni au venit la Hristos. Oamenii ascultau, dar nu răspundeau în nici un fel.

În ultima seară a călătoriei urma să predic, când un membru al echipei noastre a început să-mi povestească ceea ce a văzut împreună cu alți câțiva oameni, la celălalt capăt al satului: o fetiță, de vreo șase, șapte ani, care era legată de un copac.

Fără a le veni să-și creadă ochilor, au întrebat familia care locuia acolo: „De ce este legată această fetiță de copac?” Era evident că trăia în curtea din spate, aproape ca un câine, murdară, singură și fără ajutor.

„Este ne bună” au răspuns părinții ei. „Nu putem s-o ținem în frâu. Se rănește pe ea și pe toți cei din jur, iar dacă vrem s-o imobilizăm, fuge. Nu avem altceva de făcut, decât s-o ținem aici, legată.”

Simțeam că mi se rupe inima, în timp ce prietenul meu îmi împărtășea ce văzuse. Imaginea ei a continuat să-mi rămână imprimată în minte, fără să pot face abstracție de ea nici în momentul în care a început slujba. La câteva minute după începerea mesajului meu ținut pe o platformă mobilă, sub lumina stelelor, am auzit aceeași voce care mi se adresase înainte de călătorie, spunându-mi: *Anunță-i că te vei ruga pentru micuța fetiță ne bună care se află legată de copac, în partea cealaltă a satului. Spune-le că o vei face în numele acestui Isus pe care L-ai predicat. Arată-le că, prin El, vei zdrobi puterile răului care o stăpânesc – în așa fel încât, atunci când va fi liberă și normală, să poată recunoaște cu toții că ceea ce predici tu este adevărat. Astfel, vor putea crede că Isus pe care Îl predici este Cel care afirmi că este.*

Am reacționat cu teamă la vocea care îmi vorbea în inimă și tremurând, am întrebat: „CE-AI SPUS?”

Aceleași instrucțiuni.

Fiind un om al credinței, am întrebat: *Care este planul B?*

Răzvrătire și eșec, a fost răspunsul. *Îți amintești ce ți-am spus la începutul călătoriei? Reprezintă-L pe Isus.*

Credința a început să crească în interiorul meu. *Accentul nu se pune pe mine în această situație, m-am gândit, ci pe Acela care m-a trimis. Eu nu sunt decât purtătorul Său de cuvânt, punând în practică ceea ce El a făcut deja. El a împlinit lucrarea de izbăvire a acestei fetițe; rugăciunile mele eliberează doar*

lucrarea, eu nu sunt decât cel care distribuie ceea ce El a făcut deja. Fii curajos, trimisule, și pune în aplicare victoria!

Având o nouă asigurare lăuntrică, am început să le împărtășesc oamenilor ceea ce aveam de gând să fac. Când am menționat situația fetei, toți au dat din cap, în semn că știau despre cine era vorba. Când, însă, au auzit ce am de gând să fac, curiozitatea lor s-a transformat în uimire. Apoi m-am rugat.

Viața mea s-a schimbat pentru totdeauna, în acel sătuc din Guatemala, sub lumina lunii, înconjurat de o mână de oameni.

Isus a ieșit din locul Său ascuns. A devenit viu și real. Relevant... Suficient... Accesibil! Un Isus „ascuns” a reușit să răzbată din păienjenişul teologiei. Un Isus al trecutului a devenit un Isus al prezentului și al veșniciei. Isus din Galileea a devenit Isus din Guatemala.

Și un alt plan s-a desfășurat sub ochii mei, un nou concept a ieșit la iveală – Isus împreună cu mine.

Modelul ceresc

Pentru prima dată am înțeles modelul ceresc: Isus este Victorios – noi suntem cei care aducem victoria; Isus este Răscumpărătorul – noi suntem cei care dăm răscumpărarea mai departe; Isus este Capul – noi suntem Trupul.

Da, El a eliberat acea fetiță.

Satul s-a întors la Hristos.

Isus a biruit prin printr-un trimis al Său.

Deci parteneriatul continuă – Dumnezeu și oamenii, iar principiul corect este hotărâtor: *rugăciunile* mele de mijlocire eliberează *lucrarea* terminată de mijlocire a lui Hristos.

Lucrarea Sa împuternicește rugăciunile mele – rugăciunile mele eliberează lucrarea Sa.

Rugăciunile mele le extind pe ale Sale – rugăciunile Sale pun în aplicare rugăciunile mele.

Rugăciunile mele le activează pe ale Sale – rugăciunile Sale le validează pe ale mele.

În lucrările Împărăției, nu ne aflăm în departamentul de producție, ci în acela de distribuție. Și este o MARE diferență. El este generatorul. Noi suntem distribuitorii.

Purtătorii slavei Sale oglindesc măreția Lui

Cred că slava Sa face din noi colaboratorii Săi. Voi ce credeți? Eu cred că Hristos este plin de măreție și dorește să purtăm și noi slava Sa. Slujitori umili, oglindind măreția Sa. Mai mult decât biruitori! Hristos și creștinii Săi care schimbă lumea.

Sunt pretutindeni atâția oameni răniți, „legați de copaci”. Poate cu unii lucrezi iar alții stau peste drum de tine. Unii poate tocmai te-au servit la magazin sau într-un restaurant, în timp ce alții sunt legați de alcool, droguri, bani, afectați de abuzuri, chinuți de pofte. Alții au experimentat respingere sau visuri destrămate. Da, începi să înțelegi.

Planul A vizează supranaturalul și oamenii obișnuiți, ca tine și ca mine, care (1) cred din toată inima în victoria de pe Calvar – fiind convinși că a fost completă și definitivă și (2) își asumă rolul de trimiși, ambasadori și reprezentanți autorizați ai Celui Victorios. Provocarea noastră nu constă atât de mult în a elibera, ci în a ne încrede în Eliberator; nu în a vindeca, ci în a ne încrede în Vindecător.

Planul B este irosirea Crucii; a-l lăsa pe cel chinuit în chinul lui; a striga prin tăcerea ta: „Nu mai este nici o speranță!”; a-l auzi pe Tatăl spunând: „M-am uitat printre ei, dar n-am găsit nici unul”; apoi pe Fiul strigând: „Lucrătorii! Unde sunt lucrătorii?”

Trezește-te Biserică! Dezleagă-ți semenii! Haideți să le spunem că există un Dumnezeu căruia Îi pasă. Să-L reprezentăm – să mediem – să mijlocim!

„Poate găsi cineva participantul prezent?”

Întrebări

1. Definiți mijlocirea și rugăciunea de mijlocire. Care este diferența? De ce este atât de importantă?
2. Ce legătură există între mijlocire și mediere?
3. Puteți explica ce am vrut să spun prin cuvintele Hristos a fost mijlocitorul, iar *rugăciunile* noastre sunt o extindere a *lucrării* Sale?
4. Explicați cele două aspecte ale mijlocirii lui Hristos – reconcilierea și separarea – raportând-o la cele două nevoi ale umanității, apărute în urma Căderii.
5. Care este semnificația termenului „trimis”?
6. Cunoașteți pe cineva legat de un „copac”? Ajutați-l.

